

**JE POTŘEBA
ROZDĚLAT OHEŇ!**

PODLE JACKA LONDONA

VOLÁNÍ DIVOČINY / LONDON CALLING

S POUŽITÍM PŘEKladu
DIVADELNÍ ADAPTAČE
REŽIE

DRAMATURGIE
VÝPRAVA

SVĚTELNÝ DESIGN

ASISTENT SVĚTELNÉHO DESIGNU
HUDBA

ALOISE JOSEFA ŠŤASTNÉHO
ŠŤEPÁN GAJDOŠ, ONDŘEJ NOVOTNÝ
ŠŤEPÁN GAJDOŠ

SIMONA PETRŮ
MIKOLÁŠ ZIKA, JAN BREJCHA
TEREZA BARTUŇKOVÁ

JAN HUGO HEJZLAR
IAN MIKYSKA

INSPICE

SEBASTIAN BLAŽEK

ÚČINKUJÍ

EVA LEINWEBEROVÁ
CYRIL DOBRÝ
MILAN VEDRAL
PETR UHLÍK
TOMÁŠ MILOSTNÝ
VOJTĚCH DVOŘÁK

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažerka provozu Martina Čacká. Technika, světla a zvuk pod vedením Roberta Štěpánka. Garderoba Helena Kmochová. Maskérna Ol'ga Fridrichová. Kostýmy připravila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Patrik Borecký.

„V dávných dobách sloužila zvířata jako vyslanci Neviditelné moci, kteří měli učit a vést lidský rod. To už neplatí. Medvědy, lvy, slony, kozorožce a gazely jsme uzavřeli do zoologických zahrad. Člověk už není nově příchozím do světa neprobádaných plání a lesů a našimi nejbližšími sousedy nejsou divoká zvířata, ale zase jenom lidé, zápasící o hmotné statky a prostor na planetě, která vytrvale krouží kolem obrovské ohnivé koule. Ani fyzicky, ani duchovně už neobýváme svět našich předků, lovců paleolitických tisíciletí, jimž nicméně vděčíme za podobu svého těla a strukturu své mysli. Vzpomínku na ony zvířecí vyslance však někde v sobě stejně dosud nosíme, neboť se v nás vždycky alespoň v náznaku vzrušivě probudí, když se odvážíme vniknout do divočiny. Tam se začneme znovu bát, když zlověstně zahřmí. A obdobný pocit něčeho dávno známého, ale hluboce pozapomenutého se nás zmocní, když vstoupíme do některé z jeskyní, kde se zachovaly ony úžasné nástěnné malby. At' už měly ony vnitřní temnoty, do kterých tehdejší šamani sestupovali, když v těchto jeskyních upadali do transu, jakoukoli povahu, něco z nich v nás dosud musí přežívat a ve spánku nás to navštěvuje.“

Joseph Campbell: Cesta zvířecích sil

NA POČÁTKU BYLO SLOVO...

Vyprávění příběhů, bajek a mýtů v tradičních kulturách plnilo funkce vzdělávací a výchovné. Umožňovalo předávat životní moudrost, morální zásady nebo praktické vědomosti o světě i historii, ale především bylo činitelem, který potvrzoval soudržnost a trvání společenství. Taková forma tradičního vyprávění dnes prakticky přestala existovat. Vypravěčství je dnes nezávislým uměním, jedinečným a uhrančivým výrazem živé slovesné tvorby, která nejen že vytváří náhodná společenství, jejichž účastníci skrze příběh sdílejí výjimečnou zkušenost, ale která je také výrazem tvůrčí svobody. Nabízí rituální a magický zážitek a dává pocit spojení s něčím, co nás přesahuje a co tu odedávna trvá. Vedle živých umění může takovou zkušenost zprostředkovat jen náboženský obřad.

Vypravěčství je okouzující charakteristickou prostotou v technologickém smyslu a současně možnostmi, kterým určuje hranice pouze fantazie a ochota zúčastněných ji sdílet. Vypravěč se může stát kdykoli kýmkoli a současně je stále sám sebou. Vždy tak trochu v civilu, není vazalem své role ani uměleckých ambicí. Jediné, co jej svazuje a čemu se zodpovídá, je publikum. Před diváky stojí současně nahý a bezbranný a současně je či může být jejich šamanem. Příběhy jsou jeho bylinami, a umí-li je podat v patřičném a správně upraveném množství, dokáže zázraky. Navzdory své prostotě může vyprávění aktivovat představivost tak, jako to nedokáže nejdokonelejší tradiční divadlo nebo nejdražší film.

I když je vypravěčství jednou z nejstarších dramatických forem a někdy je dokonce považováno za předchůdce divadla, není k dispozici nic, co by to potvrzovalo nebo popíralo. S divadlem má však vypravěčství mnoho společného a v některých případech je lze skutečně za divadlo považovat. Soudobé vypravěčství není fosilii, kterou se někdo snaží vyhrabat z trosek lidové kultury. Může být a je velmi současné, může být a je velmi svébytným projevem scénické slovesné tvorby, a přesto v sobě nese něco, co nás spojuje s minulostí.

Náš jazyk tvoří náš svět. Naše kultura stojí a padá se slovem. Žijeme v takovém světě, jaký jsme schopni pojmenovat. Co nejsme schopni opsat v jazyce, nejsme s to obvykle ani pojmut. Samozřejmě to neříká nic o skutečné existenci nebo neexistenci

věcí a jevů. I za abstraktními uměleckými formami a vědeckými pojmy se ale skrývá vyprávění o pozorování, na jejichž základě se formulují. Základním způsobem zpracování lidské zkušenosti je podat o ní zprávu víceméně v době, kdy skutečně vzniká a kdy existuje, unášena tokem času. Dějová linie je způsobem, jak tomuto toku času čelit. Skrze účinek živého slova má moc navazovat a udržovat bezprostřední, živé vztahy mezi přítomnými. Svým jedinečným způsobem se tak může skrze vypravěče a jeho umění napříč věky týkat a dotýkat nás všech.

„Technologie 21. století učiní naše fikce ještě mocnějšími, a proto k porozumění budoucnosti potřebujeme vědět, jak příběhy Krista, Francouzské republiky nebo Apple Inc. získaly takovou moc. Lidé se domnívají, že utvářejí dějiny, ale ty se ve skutečnosti točí hlavně kolem vymyšlených příběhů. Základní dovednosti jednotlivců se od pravěku příliš nezměnily, v mnoha případech i oslabil, ale síť příběhů stále posiluje a posunula dějiny z doby kamenné do doby křemíkové.“

Yuval Noah Harari: *Homo Deus*

VLK PES ČLOVĚK

Vlci a psi představují odjakživa naše bytostné *alter ego*. Milujeme je i nenávidíme, vážíme si jich a pohrdáme jimi, ale jen málokdo se jimi necítí být osloven. Lidé žijí s vlky a jejich sociálně přijatelnou formou, tj. psy, již zhruba 35 000 let. Všechny kultury druhu *Homo sapiens* vznikaly ve společnosti vlků či psů. Psi nejen že působí ve službách člověka nejdříve dobu, ale jsou také našimi nejbližšími zvířecími přáteli. Sdílíme svůj sociální mozek a sociální inteligenci, fyziologii stresu i další principy sociální organizace. Vlci však vyzařují něco zvláštního, co nás fascinuje. Již odedávna jsou bratry a sestrami člověka, a to nejen ve spirituálních představách našich předků z doby kamenné. V animistických kulturách byli vlci pro šamany důležitými prostředníky mezi vnímatelným světem a říší duchů, obydenou dušemi zemřelých lidí a zvířat. Sehráli hlavní roli v rozvoji lidské religiozity. Téma „vlkodlaka“ je jedním z nejstarších mýtů lidstva a setkáváme se s ním snad u všech indoevropských národů. Vlci od mladší doby kamenné až do dnešních dnů slouží lidem jako projekční plocha pro jejich představy: „bratr vlk“ u amerických indiánů, vlčice-pramáti v legendách o založení Říma či zrození tureckého národa, takřka nezkrotný a nebezpečný vlk Fenrir, zuřivá a krvelačná bestie v germánské *Eddě*, pozdně středověký obraz vlka jako d'ábla, vlk jako symbol ušlechtilých ctností a vykonavatel „nebeských pohřbů“ u Mongolů a konečně vlk ztělesňující divokou a nezkrotnou přírodu, jak existuje již jen v touze obyvatel postmoderních měst po zmizelé divočině. V systému víry v jednoho Boha však zvířata v roli oduševnělých, a tedy rovnocenných stvoření pozbyla svůj spirituální význam. Přispělo k tomu i výslovné povolení Boha k užívání zvířat, které v myšlení osvícenců vyústilo v radikální závěr, že zvíře je věc, nemá vědomí, jazyk, ani duši, a proto nic necítí a nemůže prožívat utrpení. Člověk s nimi tedy mohl nakládat podle libosti a také bez skrupulí činil.

Původní lidé vnímali, že se v jejich blízkosti pohybuje čtvernožec, který podobně jako oni společně loví, láskyplně pečuje o svou rodinu, protivníky však rozhodně potírá a stejně zvědavě sleduje, co lidé dělají; a platilo to i obráceně. Vlci byli a jsou uctívání i nemilosrdně pronásledováni; v minulosti bývali týráni, střílení, věšeni i pálení.

A rozporuplné názory na soužití lidí a jejich domácích zvířat s vlky panují dodnes. Vlk i člověk spolu odedávna žijí v ambivalentním i úzkém vztahu. Není tedy divu, že se k sobě oba druhy tak těsně připojily. Zda se s tím vedle spirituálního vztahu lidí k vlkům zpočátku pojil i nějaký užitek, není známo. Člověk se však v rané fázi svého vývoje stával kořistí častěji než vlk, což mohl být i jeden z důvodů, proč naši dávní předci trpěli blízkost socializovaných vlků, kteří je chránili před jinými predátory. Naopak jisté je, že z mnoha setkání lidí a vlků trvala některá dostatečně dlouho na to, aby se vlci geneticky proměnili v psy. A tak se vlk v podobě psa stal společníkem lidského kulturního vývoje, druhem na cestě, věrným strážcem, bojovníkem ve válce, přítelem na lovu, likvidátorem odpadků nebo prostě a jednoduše kamarádem. Psy bez vztahu k lidem jednoduše nelze definovat. A z nás se ve společnosti vlků a psů stali moderní lidé a bez nich bychom nebyli úplní. To je třeba mít na paměti, chceme-li porozumět jim i sami sobě...

„V konkurenci s ostatními živočichy se lidské zvíře stalo bohem. Nejsme však příliš las-kavými vládci, a tak o tom raději nepřemýšlíme. Časopisy o přírodě, animované filmy Disneyho studia a tradiční pohádky vytvářejí dojem, že na naší planetě žijí převážně lvi, vlci a tygři, na něž ubozí lidé nestačí. Zvířatům v pralese vládne lví král Simba, Červená Karkulka se pokouší vyhnout velkému zlému vlkovi, klouček Mauglí se odvážně postaví tygru Šerchánovi. Ve skutečnosti ti dravci dávno zanikli. Najdeme je jen v knihách, fil-mech a televizi, jsou produktem prastaré fantazie zlého snu. Svět je dnes obýván převáž-ně lidmi a jejich domestikovanými zvířaty.“

Yuval Noah Harari: *Homo Deus*

THE CLASH – LONDON CALLING

London calling to the faraway towns
Now war is declared and battle come down
London calling to the underworld
Come outta' the cupboard, ya' boys and girls
London calling, now don't look to us
Phony Beatlemania has bitten the dust
London calling, see we ain't got no swing
'Cept for the ring of that truncheon thing

The ice age is coming, the sun's zoomin' in
Meltdown expected, the wheat is growin' thin
Engines stop running, but I have no fear
Cause London is drownin', I, live by the river!

London calling to the imitation zone
Forget it, brother, you can go it alone
London calling to the zombies of death
Quit holdin' out and draw another breath
London calling and I don't want to shout
But while we were talking I saw you noddin' out

London calling, see we ain't got no Hyde
'Cept for that one with the yellowy eyes

The ice age is coming, the sun's zoomin' in
Engines stop running, the wheat is growin' thin
A nuclear error, but I have no fear
Cause London is drowning, I, I live by the river!
Bridge
Now get this

London calling, yes, I was there, too
And ya' know what they said? Well, some of it
was true!

London calling at the top of the dial
And after all this, won't you give me a smile?
London calling
I never felt so much alike alike alike...

AUTOR

JACK LONDON

(1876, SAN FRANCISCO, KALIFORNIE, USA – 1916, GLEN ELLEN, KALIFORNIE, USA)

Jack London byl nejslavnějším spisovatelem své doby. Stal se přímo symbolem dobrodružství. Tulák, zlatokop, námořník, ale také rančer a válečný reportér a přesvědčený, vášnivý socialista. Vedl nespoutaný divoký život, jehož průběh, právě tak jako jeho dílo, nás dodnes šokují svou intenzitou. Narodil se ve stejném roce jako moderní Amerika a jeho život je úzce svázán právě s její modernizací. Na počátku 20. století zaplavovaly zemi miliony imigrantů z Evropy, kteří se podíleli na industrializaci a zavádění technických novinek. Městské krajině udávaly nový ráz mrakodrapy a elektrické tramvaje. Raketově rostla průmyslová výroba a moc přebíraly banky a kapitáni průmyslu. Miliony Američanů byly ale v honbě za ziskem obětovány na oltář ekonomického blahobytu.

Jack prožil dětství v chudobě a nestálých rodinných poměrech. Už jako malý pracoval v docích a s vidinou lepšího výtěžku se stal pirátským lovcem ústřic. Později se nechal najmout jako námořník a lovec tuleňů a přeplul na lodi Pacifik. Po návratu napsal o cestě povídku *Tajfun u indického pobřeží* a získal první cenu v soutěži místních novin. Aby pomohl rodině, stal se kotelníkem v elektrárně. Tam pochopil, jak funguje kapitalismus, který v zájmu zisku ždímá lidi na naprosté maximum. Připojil se k protestnímu pochodu armády nezaměstnaných napříč Amerikou. Cestoval zemí jako tulák, viděl velká východní města a Kanadu. Nakonec ho zatklí pro potulku a na měsíc zavřeli. Rozhodl se, že se nenechá uvrhnout do bída, stane se spisovatelem a bude pracovat hlavou. Objevil Marxe, Darwina a Spencera a pod vlivem jejich myšlenek vstoupil do socialistické strany.

Byl mezi prvními, kteří se v době zlaté horečky vydali na Aljašku. To změnilo celý jeho život. Sice nezbohatl, ale později využil zkušeností ze severu ve svých povídkách a knihách. To nejdůležitější, co se tu naučil, bylo, že Bílé ticho, metafora pro krutou přírodu, se dá překonat jen ve spojení s ostatními lidmi. V jeho příbězích ti, kteří nepoznají sílu přátelství a vydají se na cestu divočinou sami, nakonec zemřou. Hrdinové jsou ti, kteří pomáhají ostatním přežít.

Své touze psát obětoval naprosto všechno. Úspěch se dostavil v roce 1900, když noviny otiskly *Odysseu severu*, která Londona okamžitě proslavila. Vnesl do literatury nový styl, kterému mohli rozumět úplně všichni. Amerika vstupovala do nového století a Jackovi začínal nový život. Stal se mediální celebritou. Přesto se stále vydával do slumů a psal o lidech na okraji. Tyto příběhy však ve společnosti nevyvolaly velký ohlas.

Hrdinou jeho zásadní knihy *Volání divočiny* se stal pes Buck, kterého ukradli jeho pánům a zapřáhli do psího spřežení na dálném severu. Buck se musí naučit v novém prostředí přežít. Toto archetypální a mytologické dílo, které však bylo vnímáno především jako dobrodružný příběh, se stalo bestsellerem. Bylo ale také alegorií o tom, jak uspět v kapitalistické společnosti a obstát v krutém světě. Prostřednictvím svého alter ega, Bucka, vypráví London, jak sám bojoval o přežití. Obrázek vlka se od té doby objevil v každé jeho knize a stal se jeho podpisem.

Roku 1904 se Jack vydal do Asie jako válečný zpravodaj v rusko-japonské válce. Když stanul před soudem, prezident Theodore Roosevelt osobně intervenoval, aby jej propustili: „Dotknout se Jacka Londona je jako dotknout se celých Spojených států.“ A Japonci Londona poslali domů. Američané nadále prosazovali svůj nový politický styl „velkého klacku“, budovali základny na místech vzdálených od jejich hranic

a vystupovali z pozice morální převahy s právem kdekoli zasahovat na obranu svých zájmů. Jacku Londonovi se tak otevřela cesta k dalším dobrodružstvím. Hrdinou jeho dalšího románu *Bílý tesák* byl opět pes, tentokrát na cestě z divočiny do civilizace. Kniha měla okamžitý úspěch, především u mladých čtenářů. London si vypracoval techniku, které říkal motiv pod motivem. Na povrchu byly všechny jeho příběhy plné akce a dobrodružství, pod něž vždy propašoval hlubší význam. Chtěl být slavným a oblíbeným autorem, ale také hlásat své politické přesvědčení. Roku 1905 se jednoznačně postavil za ruskou revoluci. Po celé zemi absolvoval mnoho politických přednášek a psal své názory otevřeně do novin. V otázkách svého socialistického smýšlení a stále rostoucího majetku žádný rozpor neviděl. FBI na něj vedla spis jako na nebezpečného komunistu.

Jack se rozhodl podniknout na lodi cestu kolem světa. Po 27 měsících se však musel předčasně vrátit domů. Přivezl si román *Martin Eden* o mladém námořníkovi, který se chce stát spisovatelem, knihu *Dobrodružství, román z jižních moří*, ale také malárii, úplavici a další zdravotní komplikace. Přesto se pustil do práce na budování vysněného ranče nazvaného Vlčí dům. Snažil se prakticky a ekologicky farmařit. Na stavbě zaměstnával propuštěné trestance, kteří by jinde práci nedostali. Velké investice ho uvrhly do finančních problémů a Jack psal naprosto vyčerpávajícím způsobem. Předčasně zestárlé tělo jej začínalo zrazovat. Celoživotní alkoholismus se ničivě podepsal na jeho zdraví. Svou závislost popsal v knize *Démon alkoholu*. Ničivou pohromou se stal požár, který zachvátil roku 1913 jeho milovaný ranč. Zbyly z něj jen ohořelé zdi. Jack se vrhl na film a natočil řadu adaptací svých románů. Snímek podle jeho příběhu *Mořský vlk* je prvním americkým celovečerním filmem. Stal se znovu válečným zpravodajem, tentokrát v Mexiku. O svých drahých soudruzích z mexické revoluce však nyní psal jako o obyčejných banditech. To vyvolalo odpor amerických socialistů a Jack jím v hněvu odpověděl, že s nimi končí.

22. listopadu 1916 si ho našla smrt. Vzal si příliš velkou dávku morfia, jímž tišil četné bolesti. Teorie o sebevraždě se objevila prakticky okamžitě. Těžký notorik měl ovšem morfium předepsáno od doktora, protože mu selhávaly ledviny. Spojené státy se po konci války staly světovou mocností a Jack London jedním z nejčtenějších autorů světa.

SIMONA PETRŮ

„Příroda zná mnoho způsobů, jak nás upozornit na naše limity. Ale tím nejúžasnějším z nich, tím nejpřesvědčivějším, je pomíjivý okamžik Bílého ticha. Všechno se zastaví, obloha se rozjasní a na chvíli zmrtví. I ten nejtisší zvuk by v tu chvíli působil jako svatokrádež. Člověk stojí v posvátné bázni, vylekán zvukem svého vlastního hlasu. Nikdo nemluví. Celý svět přemýšlí. Každý si uvědomuje svou pravou podstatu. Já jsem tam našel tu svou.“

Jack London

TVŮRCI

ŠTĚPÁN GAJDOŠ

Režisér, herec, scenárista. Vystudoval herectví na konzervatoři v Brně, kde během studia spoluzaložil Divadlo Hysterie. Hned po absolvování konzervatoře nastoupil na obor režie-dramaturgie na Katedře alternativního a loutkového divadla pražské DAMU. Jeho absolventskou prací v divadle DISK byla autorská inscenace *Moře klidu*. Dalším jeho projektem v DISKu je formát na pomezí divadla a diskuse, na kterém spolupracoval s Kateřinou Císařovou *Debata pro loutky o sedmi jednáních*. Jeho tvorba zahrnuje široké spektrum nejen divadelních žánrů a stylů. Vedle režie autorských inscenací se zabývá také zkoumáním nových médií jako například v interaktivním audiowalku *Neviditelná tržnice*, který vznikl pro prostor Pražské tržnice ve spolupráci s divadelním spolkem Pomezí. Spolupracoval také na online kouzelnické show *Magnolia*, na kterou se diváci mohou připojit prostřednictvím aplikace Zoom. Věnuje se i filmové tvorbě, kromě několika hudebních klipů je autorem scénářů pro film i animované seriály. Spolupracoval též s Divadlem Šumperk (*#Mate-HoleRuce?*, *Pochodeň č. II*, *Mord, mošt a Columbo*), Studiem Damúza (*Maryša LIVE, Řeka*), Divadlem X10 (*Jeskyně slov, Bakchanti*), Divadlem na cucky (*Otisky*) a Činoherním studiem Ústí nad Labem (*Harila aneb Čtyři z punku a pes*).

ONDŘEJ NOVOTNÝ

Dramatik, dramaturg, pedagog, příležitostný herec a hudebník. Vystudoval divadelní dramaturgii na DIFA JAMU. V roce 2011 zvítězil v soutěži Cena Konstantina Trepleva s textem *To léto*. V roce 2018 získal druhé místo v soutěži agentury Aura-Pont a umístil se také v Cenách divadelní kritiky s hrou *Teritorium*. Jako autor spolupracoval s mnoha českými divadly: Divadlo Husa na provázku (*Směšná interpretace, Divnej brouk aneb Kdo zabil Johna Lenno*), HaDivadlo (*Roky 90: Láska, pank a Nesmírnost*), Klicperovo divadlo v Hradci Králové (*Krysař*), A studio Rubín (*Hubte trampy, serou v lese*), NoD (*Šest miliard sluncí*), Studio Hr-

dinů (*Série bezdůvodných aktů*). V roce 2022 měla na Nové scéně ND premiéru jeho hra *Otec hlídá dceru* v režii Jana Friče. Jako pedagog působí na Pražské konzervatoři a Konzervatoři Duncan centre. Jako performer spolupracuje se skupinou Masakr Elsinor, která inspirace poezií spojuje s poloimprovizovanými výjevy v nedivadelním prostoru. Je dramaturgem a kmenovým autorem Divadla X10.

SIMONA PETRŮ

Dramaturgyně a dramatička. Studovala na brněnské JAMU. Začínala v brněnském Divadle v 7 a půl. Působila v Divadle Husa na provázku a hostovala na mnoha dalších scénách. Je autorkou divadelních her *Mašín – cestou samurajů*, *Zasnoubené se smrtí*, *Marx Bros*, *Tichý Tarzan a PŠT!*, *Medvědi*, *Mileniny recepty*, *Věra*, *Náhradní existence* ad. Spolupracovala např. s režiséry Matějem T. Růžičkou, Annou Petrželkovou, Kamilou Polívkovou, Janem Antonínem Pitínským, Vladimírem Morávkem. Pro divadlo adaptovala např. román *Tisícročná včela*, *Dva roky prázdnin* nebo filmy *Solaris* a *Muž a žena*. Dramaturgyní v Městských divadlech pražských je od roku 2019. Má za sebou inscenace *Andělé v Americe*, *Smrt obchodního cestujícího* a *Hotel Good Luck* režiséra Michala Dočekala a *Sláva a pád krále Otakara* a *Matka Kuráž a její děti* režiséra Michala Háby, *Kanibalky 2: Soumrak starců* Davida Drábka a je autorkou divadelní adaptace filmu Luchina Viscotiho *Posedlost* ke stejnojmenné inscenaci režiséra Jakuba Šmída.

JAN BREJCHA

Scénograf, řezbář, malíř. Absolvent scénografie na KALD DAMU pod vedením Roberta Smolíka. Jako autor scény, kostýmů a loutek spolupracoval například s Divadlem Lampion (*Princ, uhlíř a drak*, *Pták Ohnivák*, *Cesta do pravěku*), Naivním divadlem Liberec (*Žabí zámek*), Divadlem VOSTO5 (*Sízy ošlehaných mužů*, *Kolonizace – nový počátek*, *Sentimental*), chebským divadlem, Malým divadlem České Budějovice, se souborem Buchty a loutky (*Bludný Holanďan*, *zamrzlý oceán*), Wariot Ideal (*Letci*), Laternou magikou (*Zahrada*) i se slovenskými scénami v Košicích a Banské Bystrici. Je spoluzakladatelem skupiny Tabula Rasa, v jejíž produkci byly uvedeny performativní představení *Proroctví a CERN*.

MIKOLÁŠ ZIKA

Scénograf, ilustrátor, grafik. Absolvent scénografie na KALD DAMU pod vedením Roberta Smolíka. Jako autor scény, kostýmů, koncepcí loutek apod. spolupracoval například s divadlem Minor (*Mia a velryba*, *Nanuk*, *Ztroskotání vzducholodi Itálie*), Divadlem Lampion (*České Vánoce Josefa Lady*, *Záhada hlavolamu*, *Cesta do pravěku*), Divadlem VOSTO5 (*Kolonizace – nový počátek*, *Probuzení*), se soubory Wariot Ideal (*Letci*, *Hlubiny*) a Tygr v tísní, Laternou magikou (*Zahrada*), experimentálním prostorem NoD (*Měsíční sonáta č. 11*, *Fantasy!*, *Bible 2*), Studiem Damúza, ostravským divadlem Stará aréna, Činoherním studiem Ústí nad Labem. Podílel se také na vzniku autorských inscenací divadla DISK *Pavilón*, *Barunka is leaving a 49 barů*. Je členem kapely DINGO a skupiny Tabula Rasa.

TEREZA BARTŮŇKOVÁ

Vizuální umělkyně pohybující se v oblastech scénografie, ilustrace, grafiky a světelných instalací. Je absolventkou magisterského studia oboru scénografie KALD DAMU. Zabývá se především tvorbou autorských projektů s důrazem na audiovizuální složku: *Korvína*, *Vítězný houpací kůň*, *Dialog*, *Tamura*, *Voliéra*. Během svého magisterského studia na DAMU absolvovala stáž v Ateliéru ilustrace a grafiky na pražské UMPRUM a na drážďanské HfBK v Ateliéru scénografie. Vytvořila ilustrace do knihy Jana Wericha *Fimfárum*. Spolupracovala např. s Divadlem Lampion (*Nekonečný příběh*, *Záhada hlavolamu*), Divadlem bratří Formanů (*Posedlí hrou*), Divadlem X10 (*Až na dřevě*) či Laternou magikou (*Zahrada*). Vytvářela scénografická a světelná řešení pro koncertní řady *Silent_Night* v Divadle Ponoc. Její práci bylo možné vidět také v rámci festivalu Signal či ve sklepních výstavních prostorech GHMP.

IAN MIKYSKA

Skladatel, překladatel, básník a režisér. Působí převážně mimo koncertní sály, tvoří instalace, texty, divadlo, procházky, rádio a video. Je autorem hudby např. k inscenacím Národního divadla (*Proslov k národu*), Divadla X10 (*Jeskyně slov*), Divadla Na zábradlí (*Ahoj vesmíre!*, *Kyjem po kebuli*), MeetFactory (*Život návod k použití*) či Divadla Husa na provázku (*Setkání spiklenců*). Spolupracoval s Orchestrem Berg, Epoque

Quartetem, výtvarníkem Zbyňkem Baladránem nebo projektem Českého rozhlasu Radiocustica. Spoluzaložil ansámby Stratocuster a Prague Quiet Music Collective. Vydal sbírku *Partitury pro čtenáře*. Věnuje se také překladu současné české prózy a poezie do angličtiny. Působí jako zástupce šéfredaktora časopisu *Czech Music Quarterly*.

HERCI

EVA LEINWEBEROVÁ

Vystudovala KALD DAMU v ročníku Jana Borny. Již předtím působila v Divadle Husa na provázku. V roce 1999 stála u zrodu Divadla Nablízko, ve kterém pak delší čas působila jako režisérka (*Salome*, *Goldbergovské variace*, autorská inscenace *Žrout*) a herečka (*Višňový sad*, *Horor*, *Zahrada*). Pravidelně spolupracuje s divadlem Minor a hostuje na mnoha divadelních scénách. Hrála v televizních seriálech (*Letiště*, *Comeback*, *Doktor Martin*, *Trpaslík*, *Osada* aj.) a objevuje se také ve filmu (např. *Účastníci zájezdu*, *Vratné lahve*, *Roming*, *Ženy v pokušení*, *Muži v naději*, *Tato va volha*, *Terrorista*, *Kurz manželské touhy*). V Městských divadlech pražských hraje v inscenacích *Revizor*, *Kanibalky 1 a 2* režiséra Davida Drábka a *Přes čáru* v režii Tomáše Loužného.

TOMÁŠ MILOSTNÝ

Vystudoval na JAMU obor činoherní herectví. Téměř dvě desetiletí byl členem souboru Divadla Husa na provázku. Mezi jeho nejvýznamnější divadelní role patří například Smerďakov v *Bratřech Karamazových*, Hugo Pludek v *Zahradní slavnosti*, Kubeš v *Baladě pro banditu*, Rokožin v *Idiotovi*, Švejk a mnoho dalších. Jako herec a režisér často spolupracuje s alternativními divadly (Divadlo Feste, Druhý Pád). Opakovaně pracoval s režiséry Vladimírem Morávkem, Janem Antonínem Pitínským, Jiřím Jelínkem a Michalem Dočekalem. Diváci jej znají i z jeviště Národního divadla Brno, Divadla Bolka Polívky, Divadla u stolu nebo HaDivadla. Se souborem Spolek sešlých účinkuje v úspěšné *Commedii dell'arte I a II*. Výraznější

role měl ve filmech *Kuličky, Muži v říji, Sráči, Ženy, které nenávidí muže* a v seriálech *Kancl* a *Bohéma*. V Městských divadlech pražských je v angažmá od roku 2019, hraje v inscenacích *Revizor* režiséra Davida Drábka, *Vojna a mír, Hotel Good Luck* a *Hamlet* v režii Michala Dočekala, *Sláva a pád krále Otakara* a *Matka Kuráž a její děti* Michala Háby a v inscenaci *Přes čáru* v režii Tomáše Loužného.

VOJTĚCH DVOŘÁK

Vystudoval činoherní herectví na pražské DAMU. Roku 2008 se stal na deset let členem souboru královéhradeckého Klicperova divadla, kde ztvárnil řadu výrazných rolí v režii Jana Friče, Daniela Špinara či Davida Drábka (mj. titulní role ve *Figarově svatbě* či *Romeovi a Julii*). S tamním angažmá se rozloučil rolí v *Katech* Martina McDonagha a vydal se se svou ženou cestovat po Jižní Americe. Natáčel vlastní talk show *Kvůli čeho* a cestovatelská videa pro *Aktuálně.cz* a pro pořad ČT *Objektiv*. Je jedním z deseti frontmanů punkové kapely Vagyny dy Praga. Od roku 2020 je stálým členem souboru Městských divadel pražských. Hraje v inscenacích *Romeo a Julie* či *Hamlet* režiséra Michala Dočekala, *Sláva a pád krále Otakara* v režii Michala Háby, *Posedlosti* Jakuba Šmída, *Husitské trilogii* (*Jan Hus, Jan Žižka, Jan Roháč*) Lukáše Brutovského nebo *Revizor, Petr Pan* a *Kanibal-ky 2: Soumrak starců* Davida Drábka.

MILAN VEDRAL

Absolvent oboru herectví alternativního a loutkového divadla DAMU. Hraní se věnuje od dětství, točil české i zahraniční reklamy a účinkoval v malých divadelních rolích např. v Divadle na Vinohradech. V roce 2003 získal roli v televizní komedii *Dědictví slečny Innocencie* v režii Jiřího Krejčíka. Před kamerou stál i v řadě studentských filmů a televizních seriálů (*První oddělení, Kriminálka Anděl, Specialisté*). V divadle DISK hrál v inscenaci *Thunder. Enter the three witches* v režii Jakuba Maksymova a *Prodaná nevěsta na prknech Prozatímního, Stavovského a Národního divadla v letech 1868 až 2018* Petra Erbese a Borise Jedináka. Spolupracoval také se Stavovským divadlem, divadlem Kolowrat, Švandovým divadlem a Divadlem Na zábradlí (*Kyjem po kebuli*). V divadle Komédie jej diváci mohli vidět v inscenaci *Vladařa* aktuálně i v inscenaci *Tesla*.

CYRIL DOBRÝ

Studoval obor herectví alternativního a loutkového divadla DAMU. V divadle DISK hrál v inscenaci *Prodaná nevěsta na prknech Prozatímního, Stavovského a Národního divadla v letech 1868 až 2018* Petra Erbese a Borise Jedináka. Spolupracoval se Švandovým divadlem (černá komedie ze současnosti *Pohřeb až zítra*), Studiem Hrdinů (*Modrovous – Naděje žen*). V divadle Komédie jej diváci mohli vidět v inscenaci Anny Klimešové *Vladař*. Účinkuje v seriálech (*Specialisté, Případ Roubal, Ochránce*), v roce 2020 ztvárnil hlavní roli v kriminální minisérii České televize *Zrádci*. Má za sebou i několik výrazných filmových rolí (*Liebe, Okupace, Služka, Poslední závod*).

PETR UHLÍK

Absolvent Pražské konzervatoře. Během studia účinkoval ve filmech *Jan Hus* a *Po strništi bos*. V maturitním ročníku hrál v inscenaci *Člověku nad tím rozum i čurák zůstává stát* podle básní Ivana Martina Jirouse v režii Jiřího Pokorného v Divadle X10. Byl v angažmá v Divadle pod Palmovkou (např. *Rok na vsi*), nyní je členem hereckého souboru Činoherního studia v Ústí nad Labem (*Černá sanitka, Harila aneb Čtyři z punku a pes, Stepní vlk, Sen noci svatojánské, Višňový sad* ad.). Spolupracuje s Divadelní společností Masopust (*Ženet*) nebo Divadlem X10. Objevuje se v televizních seriálech (*Špunti na cestě, Specialisté, Vraždy v kruhu*). Věnuje se též divadelní režii (*Den člověka, Hlupáci, proberte se*), psaní poezie s Kultem hanby, zpěvu a boxu.

ČTĚTE!

ČASOPIS MĚSTSKÝCH DIVADEL
PRAŽSKÝCH NEJEN O DIVADLE.

STAŇTE SE ODBĚRATELI A ČASOPIS VÁM
V PŘEDSTIHU POŠLEME PŘÍMO NA VÁŠ E-MAIL!
K ODBĚRU SE PŘIHLAŠUJTE A ČTĚTE ONLINE NA
WWW.MESTSKADIVADLAPRAZSKA.CZ.
V TIŠTĚNÉ PODOBĚ K DOSTÁNÍ V DIVADLECH
ABC, KOMEDIE A ROKOKO.

MODERNÍ DIVADLO

PODLE JACKA LONDONA
VOLÁNÍ DIVOČINY / LONDON CALLING

Šestnáctá premiéra sezony 2021/22.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Přebyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Grafická úprava Lucie Zelená.

Poděkování: Matějovi a pejsku Sanovi, Martinu Hakovi za lektorství
storytellingu a Milanu Vedralovi za píseň *Dave*.

Program připravila Simona Petřů za použití textů Kurta Kotschala:
Vlk Pes Člověk a Michaly Piskačové: *Vypravěčství*.

Městská divadla pražská jsou vybavena bezdrátovými mikrofony
a zařízením Sennheiser od společnosti PANTER s. r. o.